

— Nem, ezt nem — mondta hangosan. — Ez már nem mehet így tovább!
— Tamás jutott eszébe, Kádár Tamás. »Ha valami baj van Magda, Szvetanay utca tizenöt.« Ezt nagyon rég mondta, vagy másfél évvel ezelőtt, amikor egy öszinteségi rohamában kidobálta előtte minden szennyesüket.

Leemelte a poros bőröndöt a szekrény tetejéről. Előbb lassan, aztán már lázas sietséggel hajigálta bele a ruháit, könyveit, füzeteit vegyesen. Azt hitte, sohasem lesz bátorsága elmenni innen. Hiszen már annyiszor akart. De a szülei tespedtsége őt is fogva tartotta. Itt minden a megalkuvás levegőjét lehelte, itt csak lázongani lehetett, de ha tenni kellett, rémülten meghátráltak.

Kapkodva cédulát írt az anyjának, csak ennyi volt rajta: »Anyukám, ne várjatok vacsorára, nem jövök haza. A többi holmiért majd jelentkezem, ahogy lakást találok. Csókollak, Magda.«

Észre sem vette, milyen kegyetlen ez a kis értesítés.

Nem, most nem gondolt senkire, csak sajátmagára, csak arra, hogy minél előbb elmenjen innen. Mikor az utcára ért, fellélegezve szívta be a hideget.

— Nem is olyan nagy dolog — mormogta, és nem nézett vissza a házra, nem kereste meg szemével az ablakukat.

PETROVÁ CZ ISTVÁN VERSEI

Fiatalság

*Ó, gyermekévek, nagyképű kamaszkor!
Az ifjú tizenötéztendős fővel
nagy embereket választ példaképül,
s titokban arról álmodik, a késő
utókor példaképnek őt tekinti.*

*Naplót s regényt ír, hadvezérnek készül,
ha díszszemlét lát, s színésznek, ha este
a színházból egy áriát füttyölve
dagadó mellel hazafelé ballag.*

*Töpreng, kalandos álmokat szó éjjel,
és nappal tétováz, bolyong merengőn.*

*Roppant ügyesnek érzi önmagát, bár
ügyetlenül borogat, feldönt mindent.
Határozott, s merész, ha egyedül van,
s zavart, pirul, ha rátekint egy pajkos
leányszem. Néha már felbúg szívében
a szerelemvágy tücsök-érpelése,
de még jobban szereti önmagát, mint
hogy másokat szeressen, s őt szeressék.*

*... Hány téli éjen álmodoztam én is
kalandos tettek nagy diadaláról,
s beírtam naplóm első oldalára
tizenhétéves fővel, nem szerényen:
Ha életem ma elkezdhetném újra,
nem, élnék másképp, mint hogy eddig éltem.*

*Pirulnom kellene, ha nem az éjjel
teritené reánk sötét kabátját.*

Magam vagyok fent. Hallgatom az alvók
ütemes szuszogását, és szívemben
valami nagy-nagy úr kinyújtja csápját,
hogy mélyre rántson. Mért e kínos érzés,
miért ez ébredés, mely bánt kegyetlen,
hogy engem nem szeretnek úgy Mások,
ahogy én vágyom a szeretetükre,
és nem tudom szeretni én sem őket
olyan nagyon, ahogy szeretni vágytam?

Szeretni! Higgadt, érett férfiévek
legszebb jutalma, — vagy tragédiája.
Mikor már nem kell szűkös önszerelmünk,
a szív a Más szeretetére vágyik,
és életcélja: azt kiérdemelni.

Csak töprengem: Hol is hibáztam én el?
Hisz én az Embert oly nagyon szerettem!
S ma mért veszem zokon, hogy vézna egyik
szívében nincs megértés, tűz irántam?
Szeretni — kit? Ki és miért szeressen?
Kulcsát e nagy talánynak hol találom?

... Napok peregnek, mint a homokóra
pici részén keresztül a szemecskék,
és mind vastagabb rétegben rakódik
le szívemben a vágy: ha csak egy részét
az életemnek újrakezdhetném most!

Levelek

Levelezünk, mint régen,
amikor eljöttek a nagy vakációk,
s az egymástól távolodó vonatok kerekeinek
monoton zúgása csatázott
szívünkben a Másik hangjának
simogató kacagásával,
amikor a szőke mezők
s a kéktükrű patakok színe egybefolyt
hajad barnájával s szemed feketéjével,
s amikor a régi barátok csapata
nem pótolta bennem a Te hiányod...

Levelezünk, mint régen...
Kék, fehér, sárga borítékok, —
hozzátok a távoli kedves
érzéseit, gondjait, lényét,
s belém oltódtok,
mint a rádióaktív anyag,
hogy én is Őt sugározzam,
hogy érezzem, amit Ő érez...

Ülök a világmindenség közepén,
egy zizegő akácerdőben,
s a leveleid olvasom.
Alattam a hülő föld didergése,
felettem a kelő nap sugarainak
vibráló remegése.

*Alattam, fölöttem, köröttem
az élő, lebegő, remegő anyag,
a végtelenül gyors sugárzás, —
csak én élek lassan, elkésve,
ma tudom csak meg, amit
tegnapelőtt tudott a Kedves...*

*Ó, Ti szelid és bölcs férfiak,
kiknek szavára hallgat az atom,
Ti segítetek most,
parancsoljatok a fénynél gyorsabban
száguldó anyagnak, a sugaraknak,
hogy ne csak a színt s a hangot
végyék gyors szárnyaikra,
de a szívnek dobogását is,
hadd érezzem én is most, amit
most érez a Kedves.*

FINÁLY OLGA VERSEI

Nyári éj

*Hallgat a kert. Csak a fák susogó, mély árnykara nő meg,
Lábad alatt fut a gyep, mint hűs, suhogó, puha szőnyeg,
Fűzek csendje alól
Békák kórusa szól.*

*Messze Kelet peremén halaványan kél fel a vén Hold,
Várja a csillaggal kirakott sokezerszemű égbolt,
Lombok sátraínál
Fénye a fákra szítal.*

*Fürdik a fényben a tó, a fehér fűzfák, meg a pázsit,
Csöpp Jánosbogarak hátán csodalámpa parázslik,
Szárnyak halk nesze kél,
Surran a vak denevér.*

*Álmukat őrzik a fák, erdők, fészkekben a drága
Kismadarak, meg a kert s a mezők valamennyi virága,
S mindre a végtelenül
Boldog béke terül.*

Nocturno

*Csillag hűnyja szemét,
teste a mélybe zuhan —
lombok lágy nesze lép
lomhán, halkszavúan —
álmomban tefeléd
ívelt minden utam.*

*Zsong a sötét, tópart,
szél fut a füzesen át —
csöppnyi, szorongó zajt
kelt a tücsökszerenád —
kertem felsóhajt,
emlékezve terád.*